

A composite image featuring a close-up of a woman's face in profile, looking upwards, set against a dramatic sunset sky with golden light and dark clouds. Below this, a rural farm scene is visible, showing a red dirt road leading to a two-story house with a red roof, flanked by trees and a metal gate.

D C É R Y
V E T R A

TAMARA McKINLEY

TAMARA MCKINLEY

D C É R Y
V E T R A

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Miletičova 23, 821 09 Bratislava 2
E-mail: info@slovenskyspisovatel.sk
www.slovenskyspisovatel.sk
Zodpovedná redaktorka Hana Brunovská
Tlač TBB, a. s., Banská Bystrica

Z anglického originálu Tamara McKinley: The Windflowers, ktorý vyšiel
vo vydavateľstve St. Martin's Press, New York 2002,
preložila Marta Gergelyová.

Copyright © 2002 by Tamara McKinley
All rights reserved
Translation © Marta Gergelyová 2020
Cover Design © Barbara Baloghová 2020
Cover Photo © Shutterstock
Slovak Edition © Slovenský spisovateľ, Ltd, 2020

ISBN 978-80-220-2242-2

*Tento príbeh venujem
tým, ktorých som stretla počas ciest po Austrálii
a bez ktorých by som nikdy nedokázala
tak verne vykresliť atmosféru vnútrozemia.
CHARLIEMU a jeho manželke z Blue Gum Cafe
ďakujem za vynikajúce raňajky.
Manažérovi a hosťom Charleville Hotel
ďakujem za množstvo anekdot a za možnosť nazrieť
do skutočného života v Never, ako sa vraví vnútrozemiu.
Majiteľom farmy Gowrie Station
ďakujem za pohostinnosť, čaj z kotlíka a za posúchy.
Jondaryan Woolshed Historical Museum a Park Association
ďakujem za možnosť vrátiť sa do slávy minulosti,
keď kraľovala vlna.
A v neposlednom rade
ďakujem malému chlapcovi, ktorý ma inšpiroval
na napísanie tohto príbehu.
Nikdy som sa nedozvedela tvoje meno,
no tvoj obraz mi zostal v pamäti
ešte dlho po tom, čo sme sa rozlúčili.*

Ja sen som mal, že keď som raz krajinou putoval,
chladná zima náhle v jar zmenila sa.
A vykvitli fialky i veternice, ich farby opojné,
i sedmokrásky, tie hviezdičky zeme,
tie vejáriky nepokojné.

P. B. SHELLEY, 1792 – 1822

PROLÓG 1936

Keď Ellie a jej otec cválali na sever do Gregory Downs, od špiny a prachu sydneyjskej štvrte Domain ich delil takmer rok. Prašná cesta meandrovala ako krvavočervená stuha pomedzi nedozerné pláne, potom mizla v horúcom opare. Čoraz viac ich však posúvala do útrob neznáma. A tak, keďže mali trocha peňazí a cestovali na koňoch, konečne postupovali ľahšie než počas mesiacov, čo putovali po buši.

Boli ešte hodný kus od Cloncurry, keď si Ellie všimla, ako sa na horizonte za nimi zjavil oblak. „Asi sa schýľuje k silnej búrke,“ povedala varovným hlasom. „Mali by sme si vykopať úkryt, aby nás nezastihla.“

Jej otec John sa obrátil a pozrel ponad plece na horúce oblaky, ktoré sa zlostne zdúvali na čudne žltej oblohe. „Do Curry by sme mali doraziť ešte pred búrkou.“

Ellie sa zamračila. „To nestihneme,“ namietla dôrazne. „Do Curry nám to na koňoch potrvá aspoň dva dni, a tá búrka je čochvíľa tu.“

„Mali by sme to skúsiť,“ odvetil jej otec, chytil opraty a usmial sa na ňu, predstierajúc veselosť. „A keď zistíme, že to už nejde, prosto sa niekam skryjeme a vyčkáme, kým sa búrka preženie.“

Ellie mu pozrela do peknej tváre, obávajúc sa, že otec stráca zdravý rozum. O pár týždňov dovŕši štrnásť rokov, no on sa k nej správa, akoby bola decko. Už predsa počula o strašných búrkach, aké bývajú na tomto bohom zabudnutom mieste; vedela, že otec je takisto vystrašený ako ona. Prečo

to však neprizná?! pomyslela si nahnevane. Ak by ma bol aspoň teraz počúvol, možno by sme sa z toho dostali bez ujmy.

„A kam sa skryjeme?“ spýtala sa Ellie, príkro, netrzeplivo. „Veď tu nie je ani len kopec, ani údolie či skala. Možno nám neostane čas niekam sa uchýliť.“ Rozhliadla sa po pustatine, čo ich obkolesovala. Cesta posiatá balvanmi je tvrdá ako skala, na nej drobný piesok, a tých pár zúbožených stromov, čo sa v tej horúčave ohli až k zemi, im veru pod sčernetými vetvami útočisko neposkytne. A najbližšie hory v diaľke pôsobia ako sinky, ako odtlačky palcov na tvári.

„Niečo si už len nájdeme,“ povedal otec so svojou príslovecnou zarytosťou.

Ellie sa naňho vážne pozrela hnedými očami spod rozstrapatenej ofiny vo farbe kúdele. „Ak máme mať nejakú nádej, najvyšší čas pustiť sa do kopania. Prašné búrky sú priam zabijaky, nesmieme ich podceňovať.“

V tmavých očiach jej otca sa však zračilo neúprosne odhodlanie. „Asi si cestou do Longreachu počula priveľa strašidelných príbehov z vnútrozemia!“ štekol. „Možno toho vieš na svojich trinásť rokov viac, než treba, no nevieš všetko.“

Keď sa jej otec obzrel na tmavnúci horizont, Ellie sa v sedle pomrvila. Vietor menil smer, no to jej neprinieslo úľavu. Domorodý opatrovateľ dobytky Snowy White ju kedysi varoval, že počasie môže byť zradné; v živých farbách jej vykreslil, ako zvedie nič netušiacich cestovateľov, a tí sa mylne cítia v bezpečí. Lenže potom sa zrazu z ničoho nič zmení k horšiemu a začne vyčíňať ako divé.

Jej otec John Freeman si stiahol striešku klobúka do čela, zatienil si tmavé oči. „Pôjdeme ďalej,“ povedal skalopevne, nepripustiac ďalšie námietky. „Búrka je ešte na hony od nás. A ako to vyzerá, mení smer.“ A tak obrátil sivkovi hlavu k širokej prašnej ceste, strácajúcej sa v diaľke na severnom horizonte, zanovito si tvrdiac svoje. „Ideme.“

„Ale mne sa to nevidí,“ priečila sa Ellie zaryto a popohna-

la Clippera do cvalu. „Wang Lee mi rozprával o svojom kamarátovi, ktorého zastihla búrka. Zomrel, nikto mu nemohol pomôcť – pľúca sa mu úplne naplnili prachom. Wang Lee mi vravel aj to, že smrť tu môže prísť raz-dva.“ Nato lusкла prstami. „Z ničoho nič.“

„Prestaň tárať o tom Číňanovi a radšej cválaj.“ Jej otec pleskol svojho koníka a ten sa pustil do nešikovného poklusu. Ellie ešte raz pozrela cez plece na rozhorúčený horizont a neochotne sa pohla za ním.

„Najvyšší čas, aby si prestala počúvať čínskych kuchárov a domorodých opatrovateľov dobytka, a začala mi viac dôverovať,“ zavrčal. „Som síce z mesta, ale dovedol som nás bez pomoci až sem. A dovediem nás až k tvojej tete Aurelii.“

Ellie ani nemukla, dobre vedela, ako ukrutne urazila otcovu hrdosť. Teraz nemá zmysel sa s ním hádať. Tejto dlhej cesty zo Sydney sa obaja báli, no isto je mimoriadne náročná pre muža, ktorý o vnútrozemí nič nevie a musí mať na pamäti zodpovednosť za dcéru. Zatiaľ prežili – aj keď len tak-tak – vďaka darom a nezamestnaneckým almužnám. Je veľmi ťažké zohnať si prácu. Ellie vedela, že keď ich napokon vzali na farmu Gowrie Station v čase, keď budú ako každý rok zaháňať dobytok do Longreachu, jej otec sa len-len že nezrútil. Ellie si stiahla striešku klobúka do čela, aby jej slnko nesvietilo priamo do očí, a spolu s otcom nasledujúce dve hodiny cválali v stiesnenom tichu.

Obloha sa zatiahla, ale vietor ustal. Navôkol zavládla desivá nehybnosť, nastalo hrozivé ticho, nebolo počuť ani pieseň vtáčika, dokonca ani cvrlikanie svrčkov či bzukot múch. A vtedy už Ellie nedokázala utuľtať strach. „Otec, búrka je čoraz bližšie,“ povedala s pokojom, zakrývajúcim jej vnútorný boj. „Nájdime si úkryt radšej tu.“ Ukázala na západ na skaly týčiace sa k nebu a kaňony, čo tu pred vekmi vytvoril sopečný výbuch.

Modré a červené hory vyzerali ako starobylé vysoké solitéry takmer zbavené vegetácie, zem vôkol nich bola popretká-

vaná hlbokými trhlinami a vyčnievajúcimi kameňmi a skalnými sutinami ostrými ako žiletka. Napriek neľútostnej horúčave, čo zavládla na bezveterných pláňach, Ellie striaslo. Vedela, že na cestu cez hlboké, zlovestné kaňony, kam slnko neprenikne, budú potrebovať obrovskú dávku odvahy.

Jej otec John pokrútil hlavou. „To je príliš nebezpečné,“ usúdil. „Kone si dolámu nohy. Prejdime ešte kúsok, potom uvidíme, či sa terén nevyrovná. Možno nájdeme útočisko na druhej strane.“

Ako Ellie sledovala blížiacu sa búrku, bola čoraz netrpezlivejšia. „Na to už nemáme čas,“ namietla bojovne. „Mali by sme sa ukryť tu.“

„Spravíš, čo ti poviem, dopekla!“ zahromžil otec. „Robíš z toho hotovú drámu – presne ako tvoja matka. Pohni sa,“ prikázal jej.

Ellie si z vnútornej strany hryzla do pery, aby potlačila zlostné odvrknutie. Vôbec nebola ako jej matka Alicia, a takéto porovnávanie je od otca neférové. No ak nenájdu skrýš tu, búrka ich zastihne na otvorenom priestranstve, hneď ako začne vyčíňať. „Už nie som sopľavé decko, otec!“ skríkla. „Prečo aspoň raz nepočúvneš, čo ti vravím?“

Otec John mal chrbát sťa pravítko – cváľal preč, uprene hľadel na nekonečný horizont. Neodpovedal, ba ani len nenaznačil, že ju počul.

Keď zanechali sopečné vrchy ďaleko za sebou a mierili ďalej na nedozerné pláne, horúčava sa stala neznesiteľnou. Odrazu zavládlo hlboké ticho. Ellin strach rástol, tu a tam sa s obavou pozrela na otca. Ako ho len presvedčí, že situáciu zle odhadol, že ju mal počúvnuť a nájsť skrýš v kaňonoch už pred dvoma hodinami? Lebo tu sa naozaj niet kam skryť! Veď tu nie je ani kúsok tieňa! Ellie však za posledné mesiace dôverne spoznala jeho tvrdohlavú odhodlanosť všetko riadiť, a tak vedela, že hrdosť mu nedovolí ustúpiť. Radšej nech je zatratený, než by ho malo zastaviť niečo také hlúpe ako obyčajná prašná búrka, aj keby ich oboch zničila!

Doobedie sa vlieklo, vietor silnel, Ellie si silno pridržala klo-
búk. Bradu mala ponorenú v golieri a privierala oči, aby jej
do nich nenavialo prach, čo sa kúdolil navôkol. Vietor sa im
opieral do chrbta, doslova ich tlačil dopredu k nekonečnému
horizontu. Napokon sa jej podarilo upokojiť svojho vyde-
seného poníka a čeliť hrôze naokolo. Obloha bola okrová,
posiata rýchlo sa blížiacimi búrkovými mrakmi. Vietor kví-
lil ako divý pes dingo, keď sa preháňal cez pláne, zmietajúc
všetko, čo mu prišlo do cesty. Stromy vytŕhal z koreňov
a ako zápalky ich vyhadzoval k oblohe. Trsy spinifexu lietali
po pláňach ako gule, na juhu sa ako obrovská opona dvíhal
prach, zakrýval všetko za sebou. Ellie s otcom sa ocitli v si-
tuácii, z ktorej už nebolo úniku.

Teraz len ťažko zvládala utíšiť Clippera, a tak si, držiac
opraty, strčila kloúbok hlboko do vrecka pevných bavlnených
nohavíc a pritlačila sa poníkovi k šiji. Bojovala s vetrom, kto-
rý sa ju pokúšal vyhodiť zo sedla.

„Zíď z cesty!“ John prekrikoval kvílenie. „Skry sa!“ Nato
uchopil Elline opraty a neochotného poníka začal ťahať do
plytkej priehlbiny na kraji hrboľatej cesty. Vlastne to bol len
jarok, ktorý tam za roky vyhlbila odtekajúca dažďová voda
počas obdobia dažďov, no iné útočisko nemali. Skĺzli zo se-
diel a pokúsili sa upokojiť koníky, ktoré zastali, kopali do ze-
me a vzpínali sa, keď sa cez pláne preháňal závoj vetrom zví-
reného prachu. Napokon ich so strašným kvílením zahalil
posol smrti.

Ellin krik v tom besnení celkom zanikol. Keďže už ne-
držala kotvy Clipperových oprát, hodilo ju na zem a vír ju
začal metať sem a tam ako handrovú bábiku. Cítila, ako ju
otec schmatol za pás nohavíc, ako jej zúfalo zovrel driek, keď
sa im vietor oprel do chrbtov. A tak sa ocitla v otcovom ná-
ručí. Vietor ho nútil bežať, potkýnal sa, no stále si ju tisol
k hrudi. Vtom ich hodilo o zem tak silno, až to zadunelo
a Ellie úplne vyrazilo dych. Potom ich unášalo po sutinách.
V ušiach jej od kvílivého besnenia zvonilo, nadobro jej to

otupilo zmysly. Prach ju oslepil, len-len že ju nezasadil, naplnil jej nos aj oči, odrel jej jazyk. Ellie sa od ľaku celkom primkla k otcovi, ktorý sa pokúšal ako-tak udržať na zemi. No tá akoby ich odmietala.

Ako tam Ellie ležala pod otcom pritlačená k zemi, stratila pojem o čase aj priestore. Silno zavrela oči a zaborila si mu tvár do kabáta. Zo všetkých síl sa snažila dýchať, cítila, ako otcovi vibruje hlas. Lenže slová k nej nedoliehali, svet navôkol sa uzavrel, potemnel, naplnil sa štipľavým, zadúšajúcim prachom. Balvany sa ťažkopádne pohli a rozkotúľali, narážali do nich, potom sa odkotúľali preč. Kamene sa ako guľky sypali rýchlo, hrozivo. Kroviny sa na chvíľu poprepletali, potom ich stiahol temný prúd. Okolo nich šľahali konáre a vetvy, ako ostré pazúry divých zverov im trhali šaty aj telo. Kvíliaci démon vetra sa akoby rozhodol vziať si ich: šklbal im vlasy aj šaty, tlačil ich po hrboľatej zemi čoraz ďalej. Ellie sa prvý raz v živote začala modliť.

Joe a Charlie sa rozlúčili s mužmi na farme Wila Wila Station a zamierili na východ do Richmondu. Dupočuli sa, že istý dobytkár tam potrebuje pomoc, aby dostal svoju čriedu na pobrežie, no a možnosť prvýkrát uvidieť oceán bola pre sedemnásťročnú dvojčičku vzrušujúca a lákavá. Dlhé plahočenie kade-tade, spávanie pod holým nebom i chodenie po nezamestnaneckú almužnu sa skončilo! Vzrušujúca práca s neskrotenými koníkmi na Wila Wila Station im poskytla kone, na ktorých jazdia, čisté šaty aj peniaze. Nie div, že sú plní adrenalínu.

Joe si prebehol rukou po strnisku. Bol tmavovlasý, a tak mu brada rástla rýchlejšie ako Charliemu. Neznášal, keď veľmi pichala. Zaškeril sa na svoje dvojča, všimnúc si jeho bledučku briadku a blond vlasy, čo sa mu kučeravili nad golierom. „Najvyšší čas oholiť sa a ostrihať,“ povedal. „Vyzérame ako mátohy.“

Charlie sa zasmial. „To hneď pomynie, kamarát. Len čo prídeme do Richmondu, budeme mať dievčat na každý prst

desať.“ Modré oči sa mu roztancovali, jeho nákazlivý úsmev odhalil silný pravidelný chrup, v kútikoch očí a úst sa mu objavili náznaky vrások, aké mávajú chlapi ošľahaní vetrom. „Tomuto sa vraví život, nie?“

Aj Joe sa uškrnul. „Presne tak, kamarát.“ Z tej úbohej, rozpadnutej chatrče v Lorraine prešli poriadny kus. Od bezútešných rokov v chudobe a žiali, keď im umreli rodičia a ich farmu dostal niekto iný, ich veru delí dlhá cesta.

Potom sa znova sústredil na Satana, ktorý si vzal do hlavy, že nechce zubadlo. Žrebca skrotil už vo Wila Wila, no gaštanko bol stále dosť divoký, vo svojej čriede mohol zle vplývať na druhé kone. Preto sa Joe rozhodol, že pôjde práve na ňom. Počas dlhej cesty do Richmondu môžu jeden druhého spoznať a nájsť spoločnú reč. Satan naďalej hrýzol do zubadla, akoby chcel Joeovi vykľbiť ruky, no ten pochopil, že koník o svojej porážke vie a takto len prejavuje bezmocný hnev.

„Asi by si mi ho mal dať,“ povedal Charlie a modrými očami si pochybovačne prezeral koníkovu sýtogaštanovú srst a hrdú hlavu. „Hneď mu ukážem, kto je tu pánom.“

Joea už od toľkého napínania oprát boleli zápästia a strácal trpezlivosť. Charlie mu sa od začiatku Satan páčil a Joe vedel, že mu neodpustil, aké šťastie ho stretlo, keď sa mu podarilo koníka skrotiť. „Satan je môj,“ odvetil Joe pevným hlasom. „Čochvíľa sa upokojí.“

Charlie si stiahol striešku klobúka do čela a uchopil opraty. „Pohnime sa. Máme pred sebou dlhú cestu.“

Ostrohami bodol svojho koníka a čierny valach sa pustil do rýchleho cvalu cez pláne. Ďalšie koníky sa rozbehli za Charlieom.

Satan potriasol hlavou, nastražil uši, rozšírili sa mu nozdry. Stále sa pokúšal bojovať so zubadlom, no zároveň chcel aj bežať za ostatnými. Joe ho pevne držal, v pysku mu silno ťahal zubadlom, snažiac sa udržať jednotné tempo. Richmond bol vzdialený aspoň týždeň cesty na koňoch a ne-

malo zmysel, aby sa Satan zbytočne vyčerpал. Keď sa cez pláne prehnal horúci vietor, nadul mu košeľu. Potom zlovestne utíchol. Joe zvrátil čelo a rozhlíadal sa dookola. Všimol si, že obloha nadobudla hnedastý tón, zaplnila sa obrovskými búrkovými mrakmi, a slnko takmer zmizlo za temnou opónou, čo sa sem prihnala z juhu. Osamotené stromy sa ostro vynímali na pozadí čudného žltého svetla, akoby nehybne premýšľali pred útokom. „Dočerta,“ zamumlal. „Schyľuje sa k dačomu hroznému.“

Charlie bol už ďaleko, spod konských kopýt jeho čriedy sa dvíhal červený kúdol prachu. Joe vedel, že keď Charlie zbadá, čo sa deje na horizonte, spomalí. A tak svoju čriedu popohnal do mierneho poklusu. Satanovi dal istú voľnosť, teraz koník až tak nebojoval so zubadlom a ako ostatné kone, ktoré ucítili blížiacu sa búrku, predĺžil cval. Joe sledoval, ako jeho brat spomaľuje a rozhliada sa okolo seba.

„Tam!“ zakričal naňho Joe a ukázal na vyčnievajúce skaly. „Skrý sa!“ Ako sa bežali ukryť, jeho hlas sa niesol cez pusté pláne, ozýval sa v zvláštnej nehybnosti, zvestujúcej prichádzajúcu búrku.

Vyčnievajúca skala sa týčila z plání do výšky ako členitá hromada výraznej červenej a čiernej. Po stranách sa k nej chúlili stromy, tu a tam vytŕčali trsy trávy. Inak bola rovnako jalová ako pláne, pokrytá šmykľavým ílom. Tvorila hrozné skalné previsy, vrhajúce dlhé tieň.

„Tadiaľ,“ ozval sa Joe, keď sa ujal vedenia a ukázal na kaňon medzi skalnými prevismi, poskytujúci hlboký tieň. Keď zlovestne pôsobiaca obloha obklopila zem a svet sa zahalil do šera, nastalo desivé ticho.

Chlapci zosadli a koníky sa vydali pomedzi vyčnievajúce skaly po šmykľavom íle, v tichu sa ozýval dupot ich kopýt. Joe ich viedol cez uzulinkú tiesňavu a poháňal, aby vyšli hore úbočím až k jaskyni. Mali šťastie – vchod do jaskyne bol k prichádzajúcej búrke obrátený bokom. A zdalo sa, že to bol jediný úkryt široko-ďaleko.

Chlapci voviedli koníky cez priestranné ústie jaskyne a prešli hlbšie do tmy. Podľa ozveny náhliaceho sa dupotu vedeli, že sa tam už skryli zvieratá, a smrad guána, ako aj šuchot a piskot nad hlavami im zasa napovedal, že tam sídli kolónia netopierov. Joe a Charlie spolu s koníkmi rýchlo dokrivkali dnu a priviazali opraty k hrubému skalnému stožiaru, týčiacemu sa uprostred jaskyne.

Charlie zapálil zápalku a zahľadel sa do tancujúcich tienov. „Zdá sa, že čierni chlapíci tu boli skôr,“ zahundral, keď slabé svetlo odkrylo starobylé kresby na stene jaskyne. „Čo myslíš, aká je veľká?“

Joe pokrčil plecami a ďalej utieral Satana. Tento obrovský kôň sa chvel, a keď v jaskyni zadunela prichádzajúca búrka, na telo mu vystúpili kvapky potu. „Je dosť veľká, aby sme sa v nej skryli, no radšej by sme mali dávať pozor na zvieratá. Ak začnú priveľmi ťahať ten skalný stožiar, môže sa to tu celé zrútiť.“

Charlie si ušúľal cigaretu. „Nič sa im nestane,“ zašomral, držiac sa faktov ako zvyčajne. „Divoké kone sú na búrku zvyknuté.“

„Tam vonku možno,“ odvrkol Joe. „Ale nebude sa im veľmi páčiť, keď sme ich sem tak natlačili.“ Pre istotu koníkom natiahol cez oči podsedlové dečky, chlácholivo ich potľapkal, skontroloval povrazy na spútanie nôh a prišiel za Charliem ku vchodu do jaskyne.

Potom si sadli, fajčili a sledovali vidlice bleskov, trhano dopadajúce na zem. „Tam to možno zastihlo nejakých úbožiacov,“ povedal Joe, keď sledoval clonu prachu víriaceho sa cez pláne južne od nich. „Veď tam vytrháva celé stromy aj s koreňmi a rozhadzuje ich navôkol! Tam by som veru nechcel byť.“

Charlie dofajčil. „Asi sme mali šťastie, že sme toto našli.“ Zoširoka sa usmial, odprskol cigaretový ohorok a sledoval, ako ho odnáša vietor. „Mne by to až tak neprekážalo. Predstav si to vzrušenie! Ako keby si lietali!“

Joe zdvihol tmavé obočie. „Aha. No dobre,“ zatiahol hlasom plným sarkazmu. „Niekedy máš poriadne bláznivé nápady, Charlie! Pripadá mi šialené, ak si myslíš, že dostať sa do niečoho takého je zábava.“ Premeral si brata z profilu a všimol si, ako mu žiaria oči, aký je uchvátený. Charlie sa tomu nedokáže ubrániť, vždy pokúša šťastie. Akoby nepoznal strach, nerozumel tomu, nemal predstavu o tom, čo znamená nebezpečenstvo. Vlastne, pomyslel si Joe s úškrnom, Charlie nemá žiadnu predstavu o ničom.

Vietor ako posol smrti zavýjal v tuneloch a jaskyniach, až kone kopali do zeme a poskakovali v slučkách povrazov, ktorými mali zviazané predné nohy. Satan prevrátil oči a ukázal bielka, stiahol uši dozadu, roztiahol nozdry, zafunel a zadupotal. Joe ho šiel utíšiť, pristavil sa aj pri ostatných koníkoch – rukou im jemne prechádzal po trasúcich sa chrbtoch v kohútiku. Všetky kone, aj divé, boli vydesené. Keby sa im naskytna čo len najmenšia príležitosť, ušli by.

Vietor silnel, zavýjal v kaňonoch, hnal pred sebou kameň, stromy i trávu; ako tancujúci derviš mordoval a trhal zem. Prach padal dolu v tmavom, ťažkom oblaku červene, ktorý štípal oči a zastieral zrak. Celkom premohol už aj tak chatrné svetlo, dostal sa do každej škáročky, čo mu prišla do cesty. Charlieho vzrušenie prešlo aj na Joea, a tak tam spolu stáli pri vchode, ruky natiahnuté k rozhorúčenej oblohe, akoby vzývali búrku, nech si po nich príde.

„Vidíš?!“ kričal Charlie, keď mu sfúklo klobúk dozadu a svetlé vlasy šľahlo do tváre. „Vravel som ti, že je to vzrúšol!“

Joe chcel bratovi prikývnuť, keď vtom vietor zmenil smer a Charlieho takmer zhodil z nôh a strhol na dno kaňonu. Okamžite schmatol Charlieho za košeľu a vtiahol ho do jaskyne. „No, to bola tesnotka! Radšej sa držme vzadu, nech nás neodfúkne.“

Charliemu modré oči žiarili od vzrušenia. „No a čo keby aj!“ kričal, keď sa bratovi vymanil a zamieril späť k ústiu jaskyne. „Na vetre som ešte nejazdil!“

Joe ho schytil za rameno a strhol od kraja jaskyne dozadu. „Čo si načisto zošalel?!“ skríkol, keď ho zatlačil do zavesenia pod balvanom a nemotorne sa skryl vedľa neho.

Charlie sa odsunul a zavrčal: „Už s tebou nie je zábava. Veď je to len búrka.“

Joe sa ani nenamáhal s odpoveďou. Charlie by si aj tak nedal povedať, ako vždy, keď ho pochytila takáto nálada.

Vietor bičoval ich skrýšu; rútil sa na nich, zúrivo zavýjal, zem sa celá triasla. Už nepočuli vlastného slova, nevideli celkom nič – vietor opäť zmenil smer, zvířil prach a spolu s tmou ich vohňal do skrýše, akoby ich chcel stoj čo stoj dostihnúť. A tak tam len sedeli s bradami na kolenách a hlavami v dlaniach, nosy zaborené, oči zavreté, až ich zhltila tma, ktorá však nebola nocou. Keď sa prašná búrka dostala k ústiu jaskyne, zavýjanie vetra pripomínalo erdzanie koní. Odrážalo sa od stien, prenikalo hlboko do tunelov na úbočiach, až sa im zdalo, že jeho basové stony im ako tlakové vlny rezonujú v tele.

Pritúlili sa jeden k druhému, aby im bolo teplejšie. Navôkol vyčínala búrka, chlapcami lomcoval strach aj vzrušenie zároveň. Joe sa napokon striasol. Netešilo ho, že sa bojí, no chápal, že jeho strach pramení z uvedomenia si hodnôt života a z toho, že chce za každú cenu prežiť, aby sa mohol tešiť z budúcnosti, čo si naplánoval. Naproti tomu vedel, že ak by sa Charliemu naskytla príležitosť, neváhal by pokúšať osud, lebo strach zmiešaný s eufóriou, akú teraz obaja cítili, by jeho brat využil ako vzdor, ktorý by mu pomohol čeliť nebezpečenstvu. Hoci sú dvojčatá, každý z nich je celkom iný. A Charlieho občas až ľahkovážny postoj k životu dokázal Joea zastrašiť oveľa viac než hocijaká búrka. Pretože jeho brat vždy bude bažiť po živote na kraji priepasti – žiť v prítomnosti a príliš sa netrápiť následkami.

A možno má brat pravdu, pomyslel si Joe – možno už so mnou nie je zábava. Lenže už nie sme deti. Onedlho budeme mať osemnásť. A človek časom dospeje, nie? Mali by sme te-

da za svoje činy cítiť zodpovednosť. Zaboril si hlavu medzi paže a myslel na to, čo si zaobstará. Kone a statok, ktorý bude zaháňať zo zelených pastvín, dom na farme, do ktorého sa každý večer vráti. Príbytok jeho snov nemusí byť veľký, no musí byť domovom.

Keď do ústia jaskyne zavial chladný vietor, Charlie sa zachvel. Takto vyzerá život. Teraz cíti, že žije. Je to súčasťou vzrušenia, o ktorom už tak dlho sníval počas bezútešných, nekonečných dní mladosti, keď sa mu zdalo, že existuje len chudoba a lopota. Pousmial sa, no hneď to aj oľutoval, lebo sa mu do úst dostal piesok, škrípala mu pod zubami. Keď ho vypľul, zaboril si hlavu ešte hlbšie a skúšal si predstaviť budúcnosť. Budúcnosť, v ktorej sa bude preháňať cez pláne spolu s divými koňmi, cestovať doďaleka, prežívať nové dobrodružstvá, spoznávať nových ľudí, nové miesta. Táto krajina je priam stvorená pre chlapov ako on! Chlapov, čo nemajú jeden domov, ale pripravujú nové cesty pre druhých. Pre húževnatých chlapov, z ktorých sa stanú legendy.

Cítil, ako horí nedeľnosťou, keď mu vietor trhal šaty a on chcel precítiť jeho nespútanú slobodu a spolu s ním sa bláznivo preháňať cez pláne. No vedel, že čas ešte nedeľný. Najprv musí niečo zažiť a nazbierať skúsenosti. Zatiaľ sa musí uspokojiť s tým, že sa bude správať ako jeho brat, teda – opatrnejšie.

Nemali poňatia, ako dlho sa v tme chúlili k tomu vlhkému, chladnému balvanu, no keď kvílenie vetra napokon ustalo a prach sa prestal víriť, zdvihli hlavy a načúvali. Búrka mierila na sever, naďalej vyčínala, naďalej kvílila, stonala a ničila všetko, čo jej na širokých pláňach prišlo do cesty. Oni však už na nebezpečenstvo nemysleli. A tak vyliezli z úkrytu, vypľuli prach, utreli si oči. Mali šťastie, že tomu unikli.

Keď koníkom obnažili hlavy a prezerali ich, zvieratá sa vzpínali a kopali do zeme. Jedna hnedá kobyľka si porezala

nohu – zaiste sa udrela o kamennú stenu –, no rana sa nezдалa až taká hlboká a Joe veril, že sa čoskoro zahojí. Satan gúľal očami, bielka mu žiarili v tme. Skrútil hornú časť pysku a chmatol Joea za ruku, keď mu naprával ohlávku.

Charlie sa zasmial, stále plný adrenalínu. „Nikdy toho bastarda neskrotíš,“ povedal. „Nechceš mi ho radšej dať? Ja by som mu hneď ukázal!“

Joe pohladkal dlhý gaštanový pysk a prstom mu prešiel po bielom mieste na impozantnej hlave. „Bitkou ho nenaučíš dobrým spôsobom,“ zatiahol. „Vytrhol sa mi, lebo je vydesený. Budem ho učiť, keď sa upokojí, keď bude na to pripravený. Nechcem v ňom zahubiť ducha.“ Charlie si odfúkol a poriadne sa napil z vaku na vodu. „Stav sa, že ho za deň skrotím. Čo ty na to?“ Modré oči mu jasne žiarili, no jeho široký, vábivý úsmev sa zdal neúprimný.

Joe vedel, ako veľmi chce Charlie dokázať, že on je z nich dvoch ten lepší – ten silnejší a dobrodružnejší, ten, čo má na všetko právo, lebo je o hodinu starší a o dva a pol centimetra vyšší. To už Joe pozná – je to tak, odkedy sa pamätá. Lenže teraz ide o veľa, a on nie je ochotný ustúpiť. Pokrútil teda hlavou a povedal pevným hlasom: „Satan je môj a tak to aj ostane. Naň stávkou neuzatváram, Charlie.“

Jeho brat odviazal uzdu z kamenného piliera a svoje kone vyviedol k ústiu jaskyne. „To sa ešte uvidí,“ zamrmlal si popod nos.

Ellie otvorila oči. Bola poriadne zababušená do otcovho hrubého kabáta a ťažko sa jej dýchalo. „Otec?“ Odtlačila ho, snažila sa vyliezť, no bola tam priam uväznená. Nemohla dýchať, a keď jej otec neodpovedal, zachvátila ju panika. „Otec,“ ozvala sa rozhodnejšie a silno ho štuchla do žalúdka. „Vstaň, veď ma rozmliaždiš!“

John však naďalej ležal na nej, nehýbal sa, ťažil ju, chlopne jeho kabáta lietali v pomaly slabnúcom vetre, prehánajúcom sa nedozernými pláňami. Ellie sa pomrvila a opäť štuchla do

otca. Keď si uvedomila, že nepočuje jeho dych, vydesila sa, až jej šlo srdce vyskočiť z hrude. „Tati, tati?!“ skríkla. „Zobuď sa!“ Od ľaku sa jej podarilo ho silnejšie potlačiť. John sa odkotúľal a ostal ležať v prachu bez pohnutia. Tvár mal popolavú, na nej potôčiky uschnutej krvi, na nich stvrdnutá vrstva prachu. Ústa mal pootvorené v nečujnom výkriku, cez clonu prachu upieral oči k oblohe. Bolo však zrejmé, že ju nevidí.

„Tati?“ šepla Ellie a trasúcimi sa rukami si zakryla ústa. Vôbec nevnímala, že jej slzy bezútešne kropia závoj prachu na rukách, ako tam kľáčala vedľa otca a dotýkala sa jeho chladnej tváre. Hlava mu klesla nabok a vtedy sa Ellie strhla – zbadala otvorenú ranu tam, kde mal predtým spánok. „Nie!“ vykrikla. „Nemôžeš ma tu nechať! To ti nedovolím! Zobuď sa! Zobuď sa!“ Nariekajúc ním triasla, štuchala doňho, plieskala ho po tvári, hoci vedela, že je to márne.

John tam ticho ležal bez pohnutia, pripomínal krajinu navôkol. Jedna ruka mu spočívala vedľa tela, dlaň otvorená k oblohe, prsty zohnuté, akoby Ellie naznačovali, aby ich zovrela. Ellie sa hodila otcovi na hrud', jej slzy zanechávali tenúcké potôčiky na jeho špinavých šatách. „Nemôžeš zomrieť!“ horekovala. „Nedovolím ti to!“ Položila si líce na jeho nehybnú hrud' a v poslednom márnom pokuse začala doňho tlčť pästami, snažiac sa ho prebudiť k životu.

Jeho telo však nereagovalo, jeho útla hrud' sa ani nedvíhala, ani neklesala, z otvorených úst nevyšiel dych. Napokon naňho celkom vysilená klesla a poddala sa zúfalstvu. Veď mala len jeho. A teraz ho už niet.

Slnko sa už blížilo k najvyššiemu bodu oblohy, keď Ellie napokon zdvihla hlavu a pochopila situáciu, v ktorej sa ocitla. Pozrela na otca – po smrti vyzeral nevyrazne, bledo, zdal sa jej nesmierne vzdialený a nehybný, akoby ho nikdy nebola poznala. Nakoniec ho jemne pobožkala na líce. „Lúbim ťa,“ šepla, zadržiavajúc slzy. „Viem, že si ma nechcel opustiť. Bojím sa však, otec. Nevieam, ako ďalej.“